

Reflexe předmětu ZURb1411 Audiocafé za jarní semestr 2021

Předmět s názvem audiocafé mi byl doporučen jedním z jeho vyučujících panem magistrem Janem Hanákem. Nevěděl, jsem, co přesně od předmětu očekávat. Proto pro mě bylo milým překvapením, když jsme se skoro každý úterní večer v tomto na dálku vyučovaném semestru sešli a měli možnost zaposlouchat se do audiálních děl, která měla mnohdy hlubší význam a pointu, než se mohlo na první pohled zdát. Jednalo se o krásnou relaxační činnost, která byla završena diskuzí s autory děl, jež nám mohli osvětlit zvolené postupy a myšlenkové pochody, které stály za jejich vznikem.

Nebudu se zbytečně rozepisovat o všech věcech, které jsem měl možnost v tomto předmětu slyšet. Pravdou je, že některá díla se mi líbila více a některá méně. Nemyslím tím svým zpracováním, které bylo u všech na velmi dobré úrovni. Narážím spíše na obsah, který mi v některých případech nebyl moc blízký.

Co mi ovšem bylo blízké, je první ze dvou poslechů, o kterých se chci zmínit. Jedná se o poslech z druhého týdne, který nese název „*Moje kamarádka Zuzka*“. Toto dílo bylo vytvořeno autorkou Terezou Rekovou, která byla Zuzky přítelkyní. Zuzka byla jedním z lidí, které v životě potkal boj s rakovinou. Stejně jako jí, potkal tento boj i několik členů mé rodiny. Bohužel, tak jako ona, i oni svůj boj prohráli. Celý příběh Zuzky však nemá být ničím smutným. Odráží se v něm totiž Zuzky osobnost a spousta vzpomínek a zážitků, které se uchovávají nejen v srdcích jejích blízkých, ale také v tomto díle. Ve výsledku se jedná o oslavu jejího života, nikoliv její smrti. Možná právě díky této emocionální síle byl tento poslech tím sice nejsmutnějším, ale také nejlepším a nejsilnějším ze všech. U takového silného příběhu je navíc samotné zpracování možná až trochu odsunuto na druhou kolej, nicméně v tomto případě bylo i samotné zpracování brilantní a po celou dobu poslechu jsem nenarazil na žádné „hluché místo“, které by mi do díla nesesedlo nebo bylo nedostatečně zajímavé. Jedná se tedy o velmi krásnou zkušenost, i když pravda – byl bych radši, kdyby takové dílo nikdy nemuselo vzniknout.

Nyní už bych se rád přesunul k druhému poslechu, který dle mého stojí za zmínku. Toto dílo nese poněkud umělecký název „*Šutry v čokoládě*“ a slyšet jsme jej mohli páté úterní setkání. Z názvu nečitelným tématem je komplikovaný vztah dcery a jejího otce, přičemž autorkou je právě ona dcera. „Kouzlo“ díla spočívá v jeho nenaplněnosti. Autorka vezme svého

otce na dovolenou do Itálie, aby konečně měla čas si s ním po letech promluvit o všech věcech, které má na srdci. Odpovědí se však nedočká. Jediné, co z celého nahrávání vyplyne, je skutečná osobnost jejího otce. Dílo má zvláštní náboj, což ovšem dle mého není na škodu. Právě proto jsem si jej ve své reflexi vybral ke zmínění. Odhaluje totiž tu nesourodost lidí, nástrahy rodinných vztahů a jejich (ne)proměn a (ne)řešení v čase. Právě z těchto důvodů by ho mělo slyšet co nejvíce lidí, aby měli šanci napravit své křivdy, nebo se jim dokonce vyvarovat.

Celkově si myslím, že díla, která v průběhu předmětu zazněla, měla jasný cíl. Tím bylo předat nám zkušenosti, určitou sílu do života a do řešení každodenních problémů. Všechna si berou na starost jiný aspekt a ukazují nám jeho krásy i nástrahy. Proto bych chtěl i v tomto textu ještě jednou poděkovat všem autorům a vyučujícím. Předmět byl totiž dokonale vyvážen a spojil příjemný odpočinek s vážnými poselstvími a snažil se nás tím skutečně něco naučit.